

Arrest

nr. 233 132 van 26 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 september 1960.

De eerste en de tweede verzoekende partij zijn getrouwd. Samen hebben ze vijf kinderen waarvan twee kinderen meerderjarig zijn.

De eerste verzoekende partij is volgens haar verklaringen het Rijk een eerste keer binnengekomen op 2 juni 2015.

Op 3 juni 2015 dient de eerste verzoekende partij een eerste verzoek tot internationale bescherming in. Op 30 september 2015 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekende partij. Tegen deze beslissing wordt beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 17 februari 2016 met nummer X wordt zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekende partij geweigerd.

Op 31 maart 2016 dient de eerste verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 augustus 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Tegen deze beslissing wordt beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 11 januari 2017 met nummer 180 586 wordt het beroep verworpen.

Op 10 maart 2017 dient de eerste verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Tegen deze beslissing wordt beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 27 juni 2018 met nummer 206 074 wordt het beroep verworpen.

Op 20 maart 2019 dient de eerste verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 27 juni 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

Op 23 juli 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Siyah Petaw in het district Jalrez in de provincie Maidan-Wardak. U bent een sjjiitische moslim en Qizilbash van etnie. U ging tot de 11de klas naar school. U bent gehuwd met R. M.(...) (OV (...)). U verliet samen met uw gezin Afghanistan en diende op 3 juni 2015 in België een eerste verzoek om internationale bescherming. U vreesde door de taliban gedood te worden aangezien u niet inging op hun verzoek om de geheime kaarten die u het bureau van de cartografie hielp drukken aan hen over te maken.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 30 september 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat de asielmotieven die u aanhaalde ongeloofwaardig waren en dat u zich in de stad Kabul kon vestigen om aan het willekeurig geweld in uw regio te ontsnappen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) volgde deze weigeringsbeslissing in het arrest nr. X van 17 februari 2016. U diende geen cassatieberoep in.

U keerde niet naar Afghanistan terug maar u diende samen met uw echtgenote een tweede verzoek om internationale bescherming in op 31 maart 2016. In uw tweede verzoek herhaalde u de asielmotieven die u in uw eerste verzoek hebt uiteengezet. Daarnaast brachten u en uw echtgenote nog twee nieuwe asielmotieven aan. Jullie beweerden dat er in jullie dorp het gerucht de ronde doet dat jullie zich tot het christendom hebben bekeerd. Dit gerucht zou voortgekomen zijn uit telefoongesprekken van uw zoon met zijn neef waarin hij vertelde over het leven in België en meer bepaald over zijn ervaringen op school. Voorts meldde uw echtgenote dat zij door uw vader mishandeld werd en vreesde ze dat ze opnieuw zo behandeld zal worden indien ze naar Afghanistan zou terugkeren. Tenslotte meldden jullie dat Kabul momenteel niet veilig is en dat door de verhuis van uw oom naar India uw familiaal netwerk in Kabul weggevallen is. Ter staving van uw tweede verzoek legde u samen met uw echtgenote twee brochures van de firma Heidelberg neer, twee brieven over uw tewerkstelling in Afghanistan,

de vergunning van de firma waarvoor u werkte, negen foto's van u in uw werkomgeving en van de kaarten die u drukte, een psychologisch attest, een uittreksel van de website van het bureau van cartografie, een verzendnota, een usb-stick met daarop een video-opname van een diplomaceremonie, het paspoort met visum van uw oom, en een huurcontract van een huis in India met bijhorende aangifte van de huurovereenkomst bij de Indiase overheid. Op 4 augustus 2016 werd er door het CGVS een beslissing van niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen op 11 januari 2017 door de RvV in arrest nr.180586. U diende geen cassatieberoep in.

U verlaat het grondgebied niet en op 10 maart 2017 diende u samen met uw echtgenote een derde verzoek om internationale bescherming in. U hield vast aan uw eerdere problemen met de taliban. Daarnaast verklaarde u gelogen te hebben bij uw eerdere asielaanvragen over uw reisweg. U kwam niet over land naar België maar u reisde met het vliegtuig tot Frankrijk en zo per trein tot België. U maakte hierbij gebruik van een paspoort op naam van A. M. R. (...). U heeft schulden bij de smokkelaar en vreesde problemen te krijgen bij een terugkeer naar Afghanistan met de smokkelaar als u deze niet betaalt. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u een email voor van uw advocaat gestuurd naar uw collega's in Afghanistan en een kopie van een geheime topografische kaart voor. Daarnaast dienden uw zonen R. B. (...) (O.V. (...)) en R. I. (...) (O.V. (...)) in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. U vreesde ook dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan ontvoerd of gedood zouden worden door de taliban of door een commandant zouden worden gebruikt als "bacha bazi". Op 17 november 2017 nam het CGVS een beslissing van niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen op 27 juni 2018 door de RvV. U diende geen cassatieberoep in.

Op 20 november 2017 werden er voor uw zonen B. (...) en I. (...) beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De RvV volgde deze beslissingen op 27 juni 2018.

U verlaat het grondgebied niet en dient op 20 maart 2019 samen met uw echtgenote een vierde verzoek om internationale bescherming in. U houdt vast aan uw oorspronkelijke problemen met de taliban omwille van uw tewerkstelling bij ASAP/Heidelberg. U vreest nog gedood te worden omwille van de eerdere problemen en verwijst naar collega's die dezelfde problemen kenden maar elders wel bescherming kregen. Ter staving van uw verzoek legde u twee brieven neer afkomstig van uw collega's, M. K. R. (...) en A. W. A. (...), een kopie van de identiteitskaart van M. K. R. (...), een kopie van de Amerikaanse identiteitskaart van A. W. A. (...), kopie van de toekenning van een "Afghanistan special immigrant Visa status" van A. W. A. (...). Deze collega's kregen bescherming toegekend in een ander land, respectievelijk in Zweden en de Verenigde Staten. Daarnaast legde u de enveloppes neer waarmee deze documenten naar u werden opgestuurd, een uitprint van een facebookprofiel van een collega waarop u staat afgebeeld, en het huurcontract van uw oom in India om aan te tonen dat u geen familie meer heeft in Kabul. U legt ook nog een brief van PRAXISP van de KU Leuven neer dd. 14/06/2019 waarin wordt gesteld dat uw familie wordt opgevolgd, en twee brieven van de afdeling psychiatrie van het Ziekenhuis van Oost Limburg over uw mentale toestand (dd. 25/03/2019 en 17/06/2019). Op 11 juli ontvangt het CGVS nog een brief van uw raadsheer, Meester A. (...) met nogmaals bovenstaande documenten neer en een 'extract of population register' op naam van M. K. R. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Het betreft hier met name de problemen die u ondervond met de taliban omdat u weigerde geheime kaarten aan hen door te spelen. Tevens waren er ernstige twijfels aan uw eigenlijke takenpakket bij het bedrijf ASAP/Heidelberg. Bovendien was het CGVS van mening dat er voor u een intern vluchtalternatief mogelijk was in de stad Kabul om aan het willekeurig geweld in Wardak te ontsnappen. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Uw tweede en derde verzoeken werden niet in overweging genomen door het CGVS en uw beroepen hiertegen werd verworpen door de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw problemen met de taliban. Het louter verwijzen naar deze eerdere problemen die al als ongeloofwaardig beoordeeld werden kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen (zie Verklaring volgend verzoek).

De door u neergelegde stukken kunnen het geloof in uw asielrelaas evenmin herstellen. Er moet op gewezen worden dat uw verklaring dat u werkzaam was voor ASAP/Heidelberg niet in twijfel werd getrokken door het CGVS en de RvV naar aanleiding van uw eerste verzoek. Echter volstaat dit niet om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming. U verwijst verder naar collega's die dezelfde problemen zouden gekend hebben en intussen wel een beschermingsstatuut kregen. De brieven die uw collega's opstelden kunnen de door het CGVS en de RvV gemaakte vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen niet wijzigen. Deze brieven betreffen geen officiële documenten die werden uitgegeven door een officiële instantie. Bovendien kunnen deze brieven door om het even wie zijn opgesteld en vertonen ze een gesolliciteerd karakter daar ze louter op uw vraag werden opgesteld. Ze bezitten geen objectieve bewijskracht. Uit deze brieven blijkt bovendien niet op grond van welke feiten uw collega's respectievelijk een beschermingsstatus en een visum voor de Verenigde Staten kregen. In de brief afkomstig van M. K. R. (...) blijkt bovendien dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van de slechte veiligheidssituatie en wordt er met geen woord gerept over eventuele problemen omwille van zijn werk bij ASAP. Bovendien gaat u voorbij aan het feit dat elk verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites wordt beoordeeld. Er kunnen dan ook in hoofde van deze collega's andere elementen spelen die leidden tot het toekennen van een beschermingsstatus. Het feit dat u samen met collega's te zien bent op een groepsfoto op facebook kan evenmin een ander licht op de zaak werpen. Deze foto bevat geen specifieke taakomschrijving van uw beweerde functies bij de firma ASAP en kan hoogstens aantonen dat u er werkte, wat niet wordt betwijfeld. Bovendien, zelfs al zou uw functiebeschrijving hieruit blijken, quod non, dan nog toont de foto geenszins aan dat u daadwerkelijk omwille van uw tewerkstelling bij ASAP problemen met de taliban zou hebben gekend en/of dat u vervolging zou dienen te vrezen of een risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De enveloppes tonen slechts aan dat u post heeft ontvangen uit de Verenigde Staten en Zweden.

Met betrekking tot de medische documenten, namelijk het attest van opvolging door het praktijkcentrum Psychologie en Pedagogische wetenschappen (PRAXISP) van de KU Leuven en de brieven van de dienst psychiatrie van het ziekenhuis Oost Limburg, dient te worden opgemerkt dat ze

evenmin als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken kunnen gezien worden. Uit deze rapporten blijkt niet dat u door psychische problemen niet over voldoende cognitieve capaciteiten zou beschikken om uw vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten, wel in tegendeel. Uit deze documenten blijkt evenmin dat u te kampen heeft met zware psychologische problemen die een terugkeer naar Afghanistan zouden verhinderen.

U brengt geen nieuwe elementen aan die een aantonen dat een IVA naar de stad Kabul niet mogelijk is. Het huurcontract van uw oom uit India doet hier evenmin afbreuk aan. Het CGVS en de RvV oordeelden reeds eerder dat, zelfs indien uw oom niet langer in Kabul woont, u nog steeds over een redelijk vestigingsalternatief in Kabul beschikt.

Verder merkt het CGVS inzake uw verzoek om de toekenning van subsidiaire bescherming wegens het bestaan van een reëel risico op ernstige schade het volgende op: naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hierbij merkt het CGVS op dat de aangehaalde psychische problemen (in casu prikkelbaarheid, sombere stemming, in- en doorslaapproblemen, nachtmerries, vergeetachtigheid en piekeren) niet dermate ernstig zijn waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het louter melden van psychische problemen volstaat aldus niet om persoonlijke omstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aan te tonen. Deze problemen moeten een zekere ernst tonen waaruit blijkt dat u een verhoogd risico zou lopen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Tot slot dient te worden vermeld dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote M. R. (...) (OV n° (...)), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, eveneens is overgegaan tot een beslissing van niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De tweede verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1980.

De tweede verzoekende partij is volgens haar verklaringen het Rijk een eerste keer binnengekomen op 2 juni 2015.

Op 3 juni 2015 dient de tweede verzoekende partij een eerste verzoek tot internationale bescherming in. Op 30 september 2015 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de tweede verzoekende partij. Tegen deze beslissing wordt beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 17 februari 2016 met nummer X wordt zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de tweede verzoekende partij geweigerd.

Op 31 maart 2016 dient de tweede verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 augustus 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Tegen deze beslissing wordt beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 11 januari 2017 met nummer X wordt het beroep verworpen.

Op 10 maart 2017 dient de tweede verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Tegen deze beslissing wordt beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 27 juni 2018 met nummer X wordt het beroep verworpen.

Op 20 maart 2019 dient de tweede verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 27 juni 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

Op 23 juli 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Siyah Petaw in het district Jalrez in de provincie Maidan-Wardak. U bent een sjjiitische moslim van de stam Qizilbash. U bent analfabeet. U verklaarde het volgende tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming: in 1998 trouwde u met R. R. (...) (OV (...)) en jullie kregen samen vijf zonen. U deed het huishouden. Uw man werkte als drukker bij het bedrijf ASAP/Heidelberg. Hij had projecten bij het Ministerie voor Defensie en het bureau voor cartografie. Uw man werd tweemaal door de taliban bedreigd om hen geheime kaarten te bezorgen. Enkele dagen vóór jullie vertrek werd u samen met uw kinderen naar de oom van uw echtgenoot gebracht. Daar vernam u de eerste keer iets over de problemen die uw echtgenoot had ervaren. Enkele dagen later verlieten jullie Afghanistan. Jullie waren ongeveer één maand onderweg en kwamen op 2 juni 2015 in België aan. De volgende dag diende u samen met uw echtgenoot een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 30 september 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat de asielmotieven die jullie aanhaalden ongeloofwaardig waren en dat u zich in de stad Kabul kon vestigen om aan het willekeurig geweld in Maidan Wardak te ontsnappen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) volgde deze weigeringsbeslissing in het arrest nr. 162 235 van 17 februari 2016. U diende geen cassatieberoep in.

U keerde niet naar Afghanistan terug maar u diende samen met uw echtgenoot een tweede verzoek om internationale bescherming in op 31 maart 2016. In uw tweede verzoek herhaalde u de asielmotieven die u in uw eerste verzoek uiteenzette. Daarnaast brachten u en uw echtgenoot nog twee nieuwe elementen aan. Jullie beweerden dat er in jullie dorp het gerucht de ronde deed dat jullie zich tot het christendom hebben bekeerd. Dit gerucht zou voortgekomen zijn uit telefoongesprekken van uw zoon met zijn neef waarin hij vertelde over het leven in België en meer bepaald over zijn ervaringen op school. Voorts meldde u dat u door uw schoonvader mishandeld werd en vreesde u dat u opnieuw zo behandeld zou worden indien jullie naar Afghanistan zouden terugkeren. Tenslotte meldden jullie dat Kabul momenteel niet veilig is en dat door de verhuis van de oom van uw man naar India uw familiaal netwerk in Kabul weggevallen is. Ter staving van uw tweede verzoek legde u samen met uw echtgenoot twee brochures van de firma Heidelberg neer, alsook twee brieven over de tewerkstelling van uw man in Afghanistan, de vergunning van de firma waarvoor uw man werkte, negen foto's van uw echtgenoot in zijn werkomgeving en van de kaarten die hij drukte, een psychologisch attest, een uittreksel van de website van het bureau van cartografie, een verzendnota, een usb-stick met daarop een video-opname van een diplomaceremonie, het paspoort met visum van uw oom, en een huurcontract van een huis in India met bijhorende aangifte van de huurovereenkomst bij de Indiase overheid. Op 4 augustus 2016 werd er door het CGVS een beslissing van niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen op 11 januari 2017 door de RvV in arrest nr.180586. Er werd geen cassatieberoep ingediend.

U verliet het grondgebied niet en op 10 maart 2017 diende u samen met uw echtgenoot een derde verzoek om internationale bescherming in. U hield vast aan uw eerdere problemen met de taliban. Daarnaast verklaarde u gelogen te hebben bij uw eerdere verzoeken over uw reisweg. U kwam niet over land naar België maar u reisde met het vliegtuig tot Frankrijk en zo verder per trein. U gebruikte daarbij een andere naam, A. M. (...). Jullie hebben schulden bij de smokkelaar en vrezden problemen te krijgen bij een terugkeer naar Afghanistan met de smokkelaar als jullie deze niet betalen. U vreesde ook problemen voor uw zonen bij een terugkeer naar Afghanistan. U denkt dat ze niet naar school zullen kunnen gaan in Afghanistan en dat de taliban uw zonen zouden meenemen. U legde geen documenten neer ter staving van uw derde verzoek. Daarnaast dienden uw zonen R. B. (...) (O.V. (...)) en R. I. (...) (O.V. (...)) diezelfde dag in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Op 17 november 2017 nam het CGVS een beslissing van niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 27 juni 2018 door de RvV verworpen. U diende hiertegen geen cassatieberoep in. Op 20 november 2017 werden er voor uw zonen B. (...) en I. (...) beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De RvV is deze weigeringsbeslissingen gevolgd op 27 juni 2018.

U verlaat het grondgebied niet en dient op 20 maart 2019 samen met uw echtgenoot een vierde verzoek om internationale bescherming in. U verwijst naar de verklaringen van uw man en naar de documenten die door hem werden neergelegd met name twee brieven van collega's, M. K. R. (...) en A. W. A.

(...), die op basis van dezelfde problemen wel bescherming kregen respectievelijk in Zweden en de Verenigde Staten, een kopie van de identiteitskaart van M. K. R. (...), een kopie van de Amerikaanse identiteitskaart van A. W. A. (...), de kopie van de chief of mission approval for Afghanistan special immigrant Visa status van A. W. A. (...), alsook de enveloppes waarmee deze brieven werden opgestuurd, een uitprint van een facebookprofiel van een collega A. H. (...) waarop ook uw man te zien is. Daarnaast legt uw echtgenoot ook een huurcontract op naam van de vrouw van zijn oom uit India alsook de kopie van zijn visum voor India neer, als bewijs dat jullie geen familiaal netwerk meer hebben in Kabul. Daarnaast legt uw man ook nog een brief van PRAXISP van de KU Leuven voor waarin wordt gesteld dat uw gezin wordt opgevolgd door hen en twee brieven van het Ziekenhuis Oost Limburg over zijn mentale toestand. Daarnaast legt u zelf ook een brief van de dienst psychiatrie van het ziekenhuis Oost Limburg neer dd. 25/03/2019. Op 11 juli 2019 ontvangt het CGVS nog een brief van uw raadsheer, Meester A. (...). Hij legt nogmaals bovenstaande documenten neer en een 'extract of population register' op naam van M. K. R. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel u aanhaalt psychologische problemen te kennen haalt u ook aan dat u in staat bent de normale procedure te volgen, hetgeen ook blijkt uit de door uw echtgenoot neergelegde documenten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Het betreft hier met name de problemen die uw man ondervond met de taliban omdat hij weigerde geheime kaarten aan hen door te spelen. Tevens waren er ernstige twijfels aan het eigenlijke takenpakket van uw man bij het bedrijf ASAP/ Heidelberg. Bovendien was het CGVS van mening dat er voor jullie een intern vluchtalternatief mogelijk was in de stad Kabul om aan het willekeurig geweld in jullie eigen regio te ontsnappen. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Uw tweede en derde verzoek werden niet in overweging genomen door het CGVS en uw beroepen hiertegen werden verworpen door de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw problemen met de taliban (zie Verklaringen volgend verzoek). Het louter verwijzen naar deze eerdere problemen die al als

ongeloofwaardig beoordeeld werden kan de vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw asielmotieven niet herstellen. Meer nog, u beperkt zich nu tot het verwijzen naar de verklaringen van uw echtgenoot en de documenten die door hem werden neergelegd.

Wat de documenten betreft die door uw echtgenoot werden neergelegd en waarnaar u verwijst dient te worden opgemerkt dat ook deze geen nieuwe elementen inhouden die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken en wel om de redenen die u hieronder kan lezen in de niet-ontvankelijkheids beslissing van uw man R. R. (...) (O.V. (...)): Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw problemen met de taliban. Het louter verwijzen naar deze eerdere problemen die al als ongelooftwaardig beoordeeld werden kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen (zie Verklaring volgend verzoek).

De door u neergelegde stukken kunnen het geloof in uw asielrelaas evenmin herstellen. Er moet op gewezen worden dat uw verklaring dat u werkzaam was voor ASAP/Heidelberg niet in twijfel werd getrokken door het CGVS en de RvV naar aanleiding van uw eerste verzoek. Echter volstaat dit niet om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming. U verwijst verder naar collega's die dezelfde problemen zouden gekend hebben en intussen wel een beschermingsstatuut kregen. De brieven die uw collega's opstelden kunnen de door het CGVS en de RvV gemaakte vaststellingen inzake de ongelooftwaardigheid van de door u aangehaalde problemen niet wijzigen. Deze brieven betreffen geen officiële documenten die werden uitgegeven door een officiële instantie. Bovendien kunnen deze brieven door om het even wie zijn opgesteld en vertonen ze een gesolliciteerd karakter daar ze louter op uw vraag werden opgesteld. Ze bezitten geen objectieve bewijskracht. Uit deze brieven blijkt bovendien niet op grond van welke feiten uw collega's respectievelijk een beschermingsstatus en een visum voor de Verenigde Staten kregen. In de brief afkomstig van M. K. R. (...) blijkt bovendien dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van de slechte veiligheidssituatie en wordt er met geen woord gerept over eventuele problemen omwille van zijn werk bij ASAP. Bovendien gaat u voorbij aan het feit dat elk verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites wordt beoordeeld. Er kunnen dan ook in hoofdte van deze collega's andere elementen spelen die leidden tot het toekennen van een beschermingsstatus. Het feit dat u samen met collega's te zien bent op een groepsfoto op facebook kan evenmin een ander licht op de zaak werpen. Deze foto bevat geen specifieke taakomschrijving van uw beweerde functies bij de firma ASAP en kan hoogstens aantonen dat u er werkte, wat niet wordt betwijfeld. Bovendien, zelfs al zou uw functiebeschrijving hieruit blijken, quod non, dan nog toont de foto geenszins aan dat u daadwerkelijk omwille van uw tewerkstelling bij ASAP problemen met de taliban zou hebben gekend en/of dat u vervolging zou dienen te vrezen of een risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De enveloppes tonen slechts aan dat u post heeft ontvangen uit de Verenigde Staten en Zweden.

Met betrekking tot de medische documenten, namelijk het attest van opvolging door het praktijkcentrum Psychologie en Pedagogische wetenschappen (PRAXISP) van de KU Leuven en de brieven van de dienst psychiatrie van het ziekenhuis Oost Limburg, dient te worden opgemerkt dat ze evenmin als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken kunnen gezien worden. Uit deze rapporten blijkt niet dat u door psychische problemen niet over voldoende cognitieve capaciteiten zou beschikken om uw vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten, wel in tegendeel. Uit deze documenten blijkt evenmin dat u te kampen heeft met zware psychologische problemen die een terugkeer naar Afghanistan zouden verhinderen.

U brengt geen nieuwe elementen aan die een aantonen dat een IVA naar de stad Kabul niet mogelijk is. Het huurcontract van uw oom uit India doet hier evenmin afbreuk aan. Het CGVS en de RvV oordeelden reeds eerder dat, zelfs indien uw oom niet langer in Kabul woont, u nog steeds over een redelijk vestigingssalternatief in Kabul beschikt.

Verder merkt het CGVS inzake uw verzoek om de toekenning van subsidiaire bescherming wegens het bestaan van een reëel risico op ernstige schade het volgende op: naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in

voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghaanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist

zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de

gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hierbij merkt het CGVS op dat de aangehaalde psychische problemen (in casu prikkelbaarheid, sombere stemming, in- en doorslaapproblemen, nachtmerries, vergeetachtigheid en piekeren) niet dermate ernstig zijn waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het louter melden van psychische problemen volstaat aldus niet om persoonlijke omstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aan te tonen. Deze problemen moeten een zekere ernst tonen waaruit blijkt dat u een verhoogd risico zou lopen.

Met betrekking tot het psycho-medisch attest dat u zelf neerlegt om aan te tonen dat u psychologische problemen kent dient te worden opgemerkt dat het hebben van psychologische problemen an sich geen nieuwe element uitmaakt. Bovendien blijkt uit dit attest niet dat u niet in staat zou zijn coherente en duidelijke verklaringen over uw asielmotieven af te leggen, wel in tegendeel. Evenmin blijkt hieruit dat u te kampen heeft met zware psychologische problemen die een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk maken.

Aldus laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hierbij merkt het CGVS op dat de aangehaalde psychische problemen (in casu angst- en paniekaanvallen, somberheid, in- en doorslaapproblemen, geheugen- en concentratieverlies, piekeren en somatische klachten) niet dermate ernstig zijn waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het louter melden van psychische problemen volstaat aldus niet om persoonlijke omstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aan te tonen. Deze problemen moeten een zekere ernst tonen waaruit blijkt dat u een verhoogd risico zou lopen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.1. Het standpunt van de verzoekende partijen

De verzoekende partijen lichten hun middel als volgt toe:

"Ten onrechte heeft de verwerende partij het verzoek om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk verklaard.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet stelt met betrekking tot het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming het volgende:

"Indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de [3verzoeker] deze elementen met eerder kon aanbrengen."1 (eigen benadrukking)

Voorts bepaalt art. 57/6/2 ww dat:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet- ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, j l, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen m voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het m artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen. § 2. Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig paragraaf 1 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, brengt hij de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de teruggrijping of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het

onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4. § 3. Wanneer, met toepassing van paragraaf 2, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van het vorig verzoek heeft geoordeeld dat een verwijderings- of terugdringingsmaatregel niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel, kan een dergelijke maatregel enkel gedwongen worden uitgevoerd vanaf het doen van het verzoek en tijdens de in de eerste paragraaf bedoelde behandeling ervan, ten aanzien van de verzoeker : - die een tweede volgend verzoek of meer doet, en - die zich voorafgaand aan het doen van zijn vorig verzoek en sedertdien, op onafgebroken wijze, bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9.]

Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, http://www.eiust.icc.fiisf.fyov.be/mopdl/2013/08/22_1.pdt (hierna kortweg Vreemdelingenwet)

Het is onbetwist dat de bevoegdheid om een volgend verzoek, al dan niet ontvankelijk te verklaren, een exclusieve bevoegdheid is van het CGVS.²

De Commissaris-generaal betreft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen of bevindingen die door de asielzoeker worden aangereikt evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt, ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd.³

Wat — bijvoorbeeld - verstaan kan worden onder "nieuwe elementen welke de kans aanzienlijk vergroten om in aanmerking te komen voor internationale beschermingsstatus"; werd onder meer verduidelijkt in de Memorie van Toelichting in het Wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet:

"Zo wordt de kans dat een asielzoeker aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht." ⁴

Artikel 32 lste en 3de lid van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 van de Raad betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus stellen het volgende:

2 Zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Pari. St. Kamer 2012/2013. DOC S3 2555/004. p. 14." Wat art. 9 betreft, benadrukt de staatssecretaris dat DVZ geenszins een waardeoordeel uitspreekt over de aanvraag. Het zal enkel het nieuwe element ontvangen en onverwijld doorsturen naar het CGVS. Enkel het CGVS zal het nieuwe element inhoudelijk beoordelen' <http://www.lachainbrc.be/l:l-WB/pdf/53/2555/53K2555P04.pdf>

Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Pari. St. Kamer 2012/2013, DOC 53 2555/001, DOC 53 2556/001, p.23 <http://www.laclianbrc.be/l:l-WB/pdf/53/2556/53K2556001.pdf>, 4 Ibid, p.17

"Art. 32

1. Volgende verzoeken I Indien een persoon die in een Jidsmat asiel heeft aangevraagd, aldaar verdere verklaringen heeft afgelegd of een volgend verzoek heeft ingediend, kan deze lidstaat deze verdere verklaringen of de elementen van het volgende verzoek onderzoeken in het kader van de behandeling van het vorige verzoek of in het kader van de toetsing van de beslissing waartegen beroep of bezwaar is aangetekend, voorzover de bevoegde autoriteiten rekening kunnen houden met alle elementen die aan de nadere verklaringen of het volgende verzoek in dit kader ten grondslag liggen. " (...)

2. Een volgend asielverzoek moet eerst aan een voorafgaand onderzoek worden onderworpen om uit te maken of er, sinds de intrekking van het vorige verzoek of na de in lid 2, onder b), bedoelde beslissing inzake dit verzoek, nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG. "

Verzoekende partijen zijn van mening dat de termen 'nieuwe elementen' of 'nieuwe bevindingen' in artikel 32, lid 3 Procedurenrchtlijn betrekking heeft op alle elementen die nog niet eerder aan de orde zijn geweest of die een verzoeker nog niet eerder heeft voorgelegd.

Bij hun huidige verzoek hebben verzoekende partijen overtuigende elementen naar voren gebracht waaruit de Commissaris-Generaal zou kunnen besluiten om hun verzoeken om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren.

Ter ondersteuning van hun vierde verzoek om internationale bescherming hebben verzoekers tal van nieuwe documenten neergelegd: (zie eveneens bestreden beslissingen, pag. 2)¹

1. Attest van Praxisp ondertekend door mevrouw N. D. (...) d.d. 14.06.2019.
2. Medische attesten van Dienst Psychiatrie Ziekenhuis Oost-Limburg op naam van dhr. R. R. (...) d.d. 17.06.2019 en 25.03.2019
3. Medisch attest van Dienst Psychiatrie Ziekenhuis Oost-Limburg op naam van mevrouw R. M. (...) d.d. 25.03.2019
4. Kopie Amerikaanse identiteitskaart op naam A. W. A. (...)
5. Kopie 'chief of mission approval for Afghanistan special immigrant Visa status' d.d. 19.03.2016 op naam van A. W. A. (...)
6. Verklaring van dhr. A.W. A. (...)
7. Verklaring M. K. R. (...) d.d. 11.02.2019
8. Kopie identiteitskaart M. K. R. (...)
9. Kopie 'Extract of the population register' op naam van M. K. R. (...)
10. Kopie visum India op naam van A. A. A. (...)
11. Lease contract op naam van Z. A. (...)
12. Facebookprofiel A. F. (...)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekers drie medische attesten hebben neergelegd waaruit blijkt verzoekers begeleid worden door Praxis P in Leuven en dan ook medicamenteus worden behandeld, (stuk I -3 verzoekers) Wat betreft de beslissing van eerste verzoeker wordt er ten onrechte geen specifieke steunmaatregelen verleend, noch werd er hieromtrent motieven opgenomen. De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker stelt gewoonweg dat er geen specifieke steunmaatregelen worden verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan zijn verplichtingen. Evenmin werden er afdoende motieven opgenomen wat betreft de bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster. De verwerende partij stelt dat tweede verzoekster aanhaalt psychologische problemen te hebben, maar dat ze ook aanhaalt in staat te zijn de normale procedure te volgen. Dit is naar het oordeel van verzoekers geenszins zorgvuldig, noch respecteert de verwerende partij hiermee de motiveringsplicht die op haar schouders rust.

Wat betreft de nieuwe elementen/documenten die verzoekers voorbrachten, concludeert de verwerende partij dat er ter zake geen nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen.

De verwerende partij is van oordeel dat de door verzoekers neergelegde stukken het geloof in hun asielrelaas niet kunnen herstellen. De verwerende partij benadrukt dat de verklaring van eerste verzoeker dat hij werkzaam was voor ASAP/Heidclberg met in twijfel werd getrokken door het CGVS en uw Raad naar aanleiding van zijn eerste verzoek, maar dat dit niet volstaat om in aanmerking te komen de toekenning van internationale bescherming.

Eerste verzoeker verwijst naar zijn collega's die dezelfde problemen zouden gekend hebben en inmiddels wel een beschermingsstatus kregen. Verzoekers hebben dit ook aangetoond middels stukken die zij neerlegden. De verwerende partij stelt echter dat de brieven van zijn collega's de door het CGVS en de RvV gemaakte vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van de door eerste verzoeker aangehaalde problemen niet wijzigen. Dit is een standaardformulering, alsook waar de verwerende partij aanvoert dat deze brieven geen officiële documenten zijn en deze door om het even wie kunnen zijn opgesteld.

Ten onrechte concludeert de verwerende partij dat deze brieven geen objectieve bewijskracht bezitten. Verzoekers legden ook verschillende attesten neer inzake hun mentale gezondheid, namelijk het attest van opvolging door het Praktijkcentrum Psychologie en Pedagogische wetenschappen (Praxisp) van de KU Leuven en de brieven van de dienst psychiatrie van het ziekenhuis Oost Limburg. Hieromtrent stelt de verwerende partij ten onrechte dat deze geen nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 57/6/2 vreemdelingenwet.

In het licht van de stukken die verzoekers neerlegden, met name de stukken inzake hun mentale gesteldheid, diende de verwerende partij verzoekers uitnodigen voor een persoonlijk onderhoud.

In het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan 30 August 2018s wordt gesteld dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt. De Verenigde Naties duidt de provincie Kabul als de plaats met het grootste aantal burgerslachtoffers, voornamelijk door de willekeurige aanvallen in de stad Kabul. Burgers die deelnemen aan het openbaar leven lopen wel degelijk dagelijks gevaar. Daarbij dient ook in rekening te worden gebracht dat de socio-economische situatie van de stad onhoudbaar is geworden door de enorme bevolkingsgroei van de laatste jaren. Het grootste deel van de inwoners van de stad leeft in informele huizen of in sloppenwijken

en meer dan de helft van de huishoudens heeft te kampen met ernstige voedselonzekeerheid. Daardoor besluit UNHCR dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt.

Het feit dat verzoekers thans psychologisch (+ medicamenteus) worden behandeld diende de verwerende partij dit te betrekken in haar analyse inzake de beoordeling van de mogelijkheid van intern vluchtalternatief. De mentale toestand van verzoekers dient nochtans de centrale vraag zijn of de intern vluchtalternatief al dan niet redelijk is en kan niet zonder meer opzij worden geschoven.

De UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 Augustus 2018 stellen nochtans dat men rekening dient te houden met de persoonlijke omstandigheden:

(...)

Geconcludeerd kan worden dat verzoekers hebben getracht alle relevante elementen/stukken waarover zij beschikken aan de verwerende partij voor te leggen. Ter zake kan dan ook worden vastgesteld dat verzoekers weldegelijk nieuwe elementen in de zin van art. 57/6/2 Vw. hebben aangebracht en dat deze elementen ten gronde dienden te worden onderzocht. Dit is ten onrechte niet gebeurd.

Het enig middel is gegrond."

2.2. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij dient geen nota met opmerkingen of aanvullende nota in.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissingen werden op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen."

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (Parl.St.

Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hun niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

In hun nieuw verzoek om internationale bescherming volharden verzoekers dat ze in Afghanistan problemen hebben gekend. Verzoekers volharden dat de eerste verzoekende partij tweemaal door de taliban benaderd werd om hen bij te staan in de jihad door hen de kaarten van de dienst cartografie te geven. De eerste verzoekende partij geeft aan dat ze tewerkgesteld was bij het Duitse bedrijf Heidelberg en op het ogenblik dat zij bedreigd werd door de taliban had ze een opdracht bij het bureau van de cartografie, een onafhankelijk orgaan dat zowel geografische als militaire kaarten uitbracht in Afghanistan. Voorts wijzen verzoekers op hun psychologische gezondheidssituatie. Ter staving van hun verzoek om internationale bescherming brengen de verzoekende partijen de volgende documenten bij: twee brieven van M. K. R. en A. W. A., die respectievelijk in Zweden en de Verenigde Staten een beschermingsstatus gekregen hebben, een kopie van de identiteitskaart van M. K. R., een kopie van de Amerikaanse identiteitskaart van A. W. A., de kopie van de chief of mission approval for Afghanistan special immigrant Visa status van A. W. A., alsook de enveloppes waarmee deze brieven werden opgestuurd, een uitprint van een facebookprofiel van een collega A. H. waarop ook de eerste verzoekende partij te zien is, een huurcontract op naam van de vrouw van zijn oom uit India alsook de kopie van zijn visum voor India, een brief van PRAXISP van de KU Leuven waarin wordt gesteld dat het gezin van verzoekers wordt opgevolgd door hen en twee brieven van het Ziekenhuis Oost Limburg over de mentale toestand van de eerste verzoekende partij, een brief van de dienst psychiatrie van het Ziekenhuis Oost Limburg van 25 maart 2019. Op 11 juli 2019 ontvangt de verwerende partij ook nog een brief van verzoekers' advocaat. Hij legt nogmaals bovenstaande documenten neer en een 'extract of population register' op naam van M. K. R.

Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers de volgende documenten toe:

- Attest van Praxisp ondertekend door mevrouw N. D. (...) d.d. 14.06.2019
- Medische attesten van Dienst Psychiatrie Ziekenhuis Oost-Limburg op naam van dhr. R. R. (...) d.d. 17.06.2019 en 25.03.2019
- Medisch attest van Dienst Psychiatrie Ziekenhuis Oost-Limburg op naam van mevrouw R. M. (...) d.d. 25.03.2019
- Kopie Amerikaanse identiteitskaart op naam A. W. A. (...)
- Kopie 'chief of mission approval for Afghanistan special immigrant Visa status' d.d. 19.03.2016 op naam van A. W. A. (...)
- Verklaring van dhr. A.W. A. (...)
- Verklaring M. K. R. (...) d.d. 11.02.2019
- Kopie identiteitskaart M. K. R. (...)
- Kopie 'Extract of the population register' op naam van M. K. R. (...)
- Kopie visum India op naam van A. A. A. (...)
- Lease contract op naam van Z. A. (...)
- Facebookprofiel A. F. (...).

Hoewel dat de verzoekende partijen zich hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen ter staving van hun beschermingsverzoek, moet de Raad vaststellen dat de voormelde documenten slechts de voorzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd zoals blijkt uit de motieven van de arresten van de Raad.

Vooreerst wijst de Raad erop dat op basis van de attesten van PRAXISP in Leuven niet kan vastgesteld worden dat zij specifieke procedurele noden hebben. Uit de medische attesten van 8 november 2019 blijkt dat verzoekers lijden aan posttraumatisch stresssyndroom en sinds 2017 psychiatrisch begeleid worden. Verzoekers worden hiervoor ook medicamenteus behandeld. Uit het medisch attest van 25 maart 2019 blijkt dat de tweede verzoekende partij sinds 2018 depressieve klachten vertoont, dat het gezin lijdt onder grote spanning en onduidelijk toekomstperspectief, dat de tweede verzoekende partij klaagt over sombere stemming, in- en doorslaapproblematiek voornamelijk omwille van piekergedachten, evenals geheugen- en concentratieproblemen, urine-incontinentie en borstpijn. Voormeld attest geeft ook aan dat het bewustzijn intact is, dat subjectieve aandacht en concentratie tijdens het gesprek aanwezig zijn, een duidelijke stoornis van het geheugen niet weerhouden is, het formeel denken is coherent en normaal van tempo, het inhoudelijk denken vertoont geen evidentie voor de aanwezigheid van wanen, hallucinaties of dwang. Het medisch attest van 25 maart 2019 dat betrekking heeft op de eerste verzoekende partij geeft aan dat zij klaagt over toenemende prikkelbaarheid, sombere stemming, geen interesse, in- en doorslaapproblematiek en nachtmerries. Voorts zijn er subjectieve klachten van uitgesproken vergeetachtigheid. Het attest geeft ook aan dat er wederkerige gespreksgroei is, dat de spraak normaal is zowel qua tempo als inhoudelijk, het bewustzijn is intact, de gedachten lijken normaal zowel formeel als inhoudelijk, de stemming is depressief, er worden geen psychotische belevingen weerhouden. Een depressieve stoornis wordt weerhouden daar het gezin onder hoge sociale, financiële, psychische spanning staat. Het medisch attest van 17 juni 2019 stelt dat de eerste verzoekende partij op consultatie is voor psychosociale problematiek, dat zij klaagt over besluiteloosheid, geen perspectief naar de toekomst toe, veel piekeren, vergeetachtigheid en slaapproblemen.

De Raad stelt vooreerst vast dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekers hun ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat hun mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming zodat de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies onverkort overeind blijven. Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenals uit de gehoorverslagen van het CGVS dat verzoekers over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikken om hun vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Evenmin kan op basis van voormelde medische attesten vastgesteld worden dat verzoekers nood hebben aan specifieke procedurele bijstand.

Verder leest de Raad in de attesten dat er klachten zijn in hoofde van het gezin van overmatig piekeren, concentratieverlies, prikkelbaarheid, slaapproblemen, angst en depressie. Uit deze opgesomde klachten blijkt echter niet dat de psychische toestand van verzoekers of dat van het gezin van die aard is bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling. Uit het hebben van klachten zoals overmatig piekeren, concentratieverlies, prikkelbaarheid, slaapproblemen, angst en depressie allerminst kan worden afgeleid dat verzoekers te kampen hebben met zware psychische problemen of met een verstandelijke handicap en zij omwille hiervan gestigmatiseerd zouden worden.

In casu is het belangrijk te benadrukken dat verzoekers tewerkstelling voor het bedrijf ASAP/Heidelberg niet wordt betwist. Wat *in casu* wel betwist wordt is dat de verzoekende partij betrokken was bij de opmaak van (geheime) kaarten bij het bureau van de cartografie, een onafhankelijk orgaan dat zowel geografische als militaire kaarten uitbracht in Afghanistan en omwille van deze opdracht door de taliban bedreigd werd. Ook wordt met betrekking tot de voorgaande verzoeken om internationale bescherming uitdrukkelijk aangegeven dat uit de voorgelegde stukken niet kan afgeleid worden dat de eerste verzoekende partij louter omwille van haar tewerkstelling bij het bedrijf ASAP/Heidelberg problemen met de taliban zou gekend hebben en/of dat zij vervolging zou dienen te vrezen of een risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld

en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van de verzoekers voorgehouden bij hun eerdere verzoeken om internationale bescherming te herstellen.

Zowel uit de UNHCR guidelines van 30 augustus 2018 als uit de EASO guidance note van juni 2019, blijkt dat een persoon die gelinkt is met of die beschouwd wordt als een persoon die steun verleent aan de overheid en/of de internationale gemeenschap, met inbegrip van de internationale militaire strijdkrachten, nood kan hebben aan internationale bescherming op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging of andere relevante grond, daar de overheid in het algemeen in de onmogelijkheid is om hen te beschermen van een dergelijke vervolging. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij bij het bedrijf ASAP/Heidelberg tewerkgesteld was volstaat echter niet. Uit voormelde rapporten van EASO en UNHCR blijkt dat zij een individualiseringsvereiste hanteren voor voormelde risicoprofielen. Het is aan de verzoekende partijen om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat zij omwille van hun risicoprofiel(en) dreigen te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partijen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, zoals ook reeds bij de voorgaande beoordelingen van de verzoeken om internationale bescherming werd aangegeven. *In casu* brengen verzoekers geen nieuwe elementen bij die een dergelijk risico aannemelijk maken.

Uit de verklaringen van de eerste verzoekende partij blijkt dat haar vrees voor de taliban voortvloeit uit haar tewerkstelling bij het bureau cartografie waar ze veelvuldig in aanraking kwam met kaarten van het leger, de politie en de staatsveiligheid. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat hieraan geen geloof wordt gehecht omwille van (i) tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen over de tewerkstelling bij de dienst cartografie, (ii) het feit dat geen geloof gehecht wordt aan de verklaringen van de eerste verzoekende partij dat zij gedurende haar tewerkstelling bij de drukkerij in aanraking kwam met kaarten die geheime informatie bevatten, (iii) de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van de eerste verzoekende partij dat het document waarin Heidelberg haar werkactiviteiten bevestigt pas werd opgemaakt na haar aankomst in België en de uitgiftedatum van het document zelf die erop wijst dat het werd opgemaakt toen verzoekers nog in Afghanistan waren, (iv) dat de reactie van de eerste verzoekende partij op de bedreigingen door de taliban weinig waarschijnlijk is, (v) het feit dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat zij louter omwille van de tewerkstelling bij ASAP een beschermingsnood heeft.

Uit de brief van 11 februari 2019 van M.K.R. blijkt dat deze persoon aangeeft dat de hij en de eerste verzoekende partij collega's waren bij ASAP. Wederom beklemt toont de Raad dat de tewerkstelling van de verzoekende partij bij ASAP niet betwist wordt. Uit deze brief blijkt niet dat de eerste verzoekende partij omwille van deze tewerkstelling problemen met de taliban gehad heeft of dat zij gedurende haar tewerkstelling bij de drukkerij in aanraking kwam met kaarten die geheime informatie bevatten. Uit dit schrijven blijkt enkel dat M.K.R. omwille van de algemene veiligheidssituatie Afghanistan verlaten heeft en dat deze persoon heden in Zweden verblijft. In dit verband wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen dient onderzocht te worden.

Uit de documenten die betrekking hebben op A.W.A. blijkt ook dat zij collega's waren bij ASAP. Deze persoon geeft wel aan dat de verzoekende partij als project manager en press instructor voor de dienst cartografie gewerkt heeft. Deze verklaringen van A.W.A., die ook niet door enig ander bewijs worden ondersteund, doen geen afbreuk aan het feit dat uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen dat zij gedurende haar tewerkstelling bij de drukkerij in aanraking kwam met kaarten die geheime informatie bevatten en dat uit de stukken blijkt dat de opdracht bij de dienst cartografie op 1 januari 2015 beëindigd was en dat de eerste verzoekende partij volgens haar verklaringen door de taliban pas hierna, met name in april 2015 bedreigd werd omwille van deze opdracht. De verklaringen van A.W.A. verschenen op generlei wijze voormelde verklaringen van de eerste verzoekende partij. Waar A.W.A. verklaart dat omwille van veiligheidsredenen ASAP met haar activiteiten gestopt is en alle werknemers het land hebben verlaten, blijkt dit evenmin uit verzoekers

eerdere verklaringen. Uit de verklaringen van de eerste verzoekende partij blijkt niet dat zij louter omwille van haar tewerkstelling bij ASAP bedreigd werd zoals dit uiteengezet werd bij de beoordeling van de voorgaande verzoeken om internationale bescherming. Deze verklaringen van A.W.A. worden ook door geen enkel ander bewijs onderbouwd. Daarenboven blijkt dit ook niet uit de brief van 11 februari 2019 van M.K.R. Waar A.W.A. aangeeft dat zij naar de Verenigde Staten geïmmigreerd is op basis van een Special Immigrant Visa en hiervan ook een bewijs bijbrengt, wijst de Raad er wederom op dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen dient onderzocht te worden.

Het facebookprofiel van A.H. kan enkel als bewijs dienen van de tewerkstelling van de eerste verzoekende partij voor ASAP. Deze tewerkstelling op zich wordt niet betwist.

In het kader van verzoekers' vorige asielaanvraag werd bij 's Raads arrest nr. 162 235 van 17 februari 2016 vastgesteld en geoordeeld dat aan verzoekers' beweerde problemen met de taliban omwille van verzoekers tewerkstelling en de ermee gepaard gaande weigering bepaalde informatie aan de taliban door te spelen geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers brengen in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus heeft de verwerende partij de veiligheidssituatie in het dorp Siyah Petaw gelegen in het district Jalrez in de provincie Maidan-Wardak opnieuw geëvalueerd op basis van de recente internationale rapporten.

Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar de verzoekende partij leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de provincie Maidan-Wardak, hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist.

In bestreden beslissing wordt met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Maidan-Wardak het volgende gesteld: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Deze beoordeling van verwerende partij ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance nota, waaruit blijkt dat EASO de provincie Maidan-Wardak indeelt bij *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Wardak, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”* EASO neemt aan dat in de provincie Maidan-Wardak willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet een hoog niveau bereikt zodat meer individuele elementen zijn vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Met andere woorden, de provincie Maidan-Wardak is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoekende partij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

In het EASO-rapport van juni 2019 (p.276) wordt wel aangegeven dat de provincie Wardak een volatiele provincie is omdat in bepaalde districten de taliban actief is. Binnen de provincie Maidan-Wardak zijn verzoekers afkomstig uit het district Jalrez. Uit het EASO-rapport 2019 blijkt inderdaad dat dit een district is waar de taliban actief is. Het betreft namelijk een betwist gebied waar er ook luchtaanvallen en militaire operaties plaatsvinden, maar waar de taliban eveneens verschillende checkpoints aangevallen heeft in september 2018. Ook trokken in februari en maart 2018 verschillende personen weg uit het district omwille van gevechten tussen Hezb-e Islami Gulbuddin en de taliban. In 2018 trokken 364 personen uit het district weg. UNOCHA brengt het district Jalrez onder in de tweede hoogste categorie op de kaart die de ernst van het geweld weergeeft. Voorts blijkt uit het EASO-rapport juni 2019 dat de

provinciale weg van Maidan Shahr naar Bamyan ook het district Jalrez doorkruist. De Taliban zou blijkbaar op deze weg ook verschillende checkpoints opgericht hebben (zie EASO-rapport juni 2019, 275-279).

Alhoewel het een volatiele provincie betreft en dat UNOCHA het district Jalrez onderbrengt in de tweede hoogste categorie op de kaart die de ernst van het geweld weergeeft, kan niet geconcludeerd worden dat dit een gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c* van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Verzoekers tonen niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in het district Jalrez gelegen in de provincie Maidan Wardak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Jalrez gelegen in de provincie Maidan-Wardak op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c* van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevinden de verzoekende partijen zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partijen “*het bewijs kunnen leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Jalrez gelegen in de provincie Maidan-Wardak, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kunnen de verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden invoeren die in hun geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Maidan-Wardak dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partijen bestaat. *In casu* betreft het een gezin met drie minderjarige kinderen dat vanuit Kaboel naar het district Jalrez dient te reizen. Op basis van de kaart die zich in het EASO-rapport juni 2019 bevindt blijkt dat verzoekers samen met hun drie minderjarige kinderen de provinciale weg Maidan Shahr naar Bamyan dienen te nemen. Volgens het EASO-rapport juni 2019 zou de Taliban naar verluidt op deze weg ook checkpoints opgericht hebben. Het administratief dossier bevat geen verdere informatie over deze checkpoints. Evenmin blijkt dat de verwerende partij

getracht heeft om bijkomende informatie hierover in te winnen, maar dat dit niet voorhanden is. Bovendien geeft het EASO-rapport juni 2019 aan dat de taliban verschillende checkpoints in het district Jalrez aangevallen heeft. Het komt aan de verwerende partij toe te onderzoeken of verzoekers samen met hun drie minderjarige kinderen op een veilige manier naar het district Jalrez kunnen reizen en of het gegeven dat verzoekers drie minderjarige kinderen hebben een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hen niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 juli 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS